

РЕШЕНИЕ

№ 204

гр. Стара Загора, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско дело № 20215500501767 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.435 – 437 ГПК и е образувано по жалба на П.Д.Х.– длъжник, против действията на ЧСИ Г.И., извършени по изп.д.№ 3656/2017 г. – насочване на изпълнението върху имущество, което счита за несеквестируемо, обективизирано в писмо изх.№ 43759 от 20.07.2021г.

Въззивникът е останал недоволен от посочените действия, като ги счита за незаконосъобразни, неправилни и недопустими, несправедливи и социално неприемливи и неоправдани. Посредством тези действия той и малолетното му дете били подложени на тежки лишения и глад, при прекратяване на трудовия му договор и липсата на доходи.

Моли обжалваните действия да бъдат отменени.

В срока е постъпил отговор от „К.и.И.Б.“ ЕАД, гр.С., в който се взема становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

В постъпилите по делото мотиви от ЧСИ Г.И. с рег. № 765, район на действие района на Окръжен съд – Стара Загора, се взема становище за неоснователност на жалбата.

Старозагорският окръжен съд, като обсъди направените в жалбата оплаквания, становището на другата страна и ЧСИ, събраните по делото доказателства и като разгледа приложеното изпълнително дело, намира за

установено следното:

Подадената жалба е допустима като подадена от надлежен жалбоподател – длъжник, в срока за обжалване на разпореждането от 20.07.2021г., предвидено в разпоредбата на чл.435, ал.2, т. 2 от ГПК – насочването на изпълнението върху имущество, което жалбоподателят смята за несеквестируемо.

Изпълнителното производство е образувано първоначално под 165/2010г. по описа на ЧСИ Н.Г., рег. № 836, с район на действие Окръжен съд - Сливен по молба на „Р. (Б.)“ ЕАД от 0.03.2010г. и приложен изпълнителен лист от 04.02.2010г., издаден по ч. гр. дело № 571 за 2010г. по описа на РС - Сливен. По приложения изпълнителен лист П.Д.Х. от гр.Т. и поръчителя С.Й.Й. от гр.К. са осъдени да заплатят солидарно на кредитора „Р. (Б.)“ ЕАД сумата от 14655.58 лева - главница по договор за банков кредит от 25.06.2008г., сумата от 1 959.89 лева - просрочена лихва, сумата от 143.60 лв. - просрочена наказателна лихва и сумата от 920.36 лв. — разноски по делото.

Длъжниците са получили Покани за доброволно изпълнение — П.Х. на 16.04.2010г. и С.Й.Й. — на 29.04.2010г.

По молба с вх. № 4216/25.09.2013г., на осн. чл.429 от ГПК, ЧСИ Г. е конституирана като взискател в производството „К.И.И.Б.“ ЕАД на мястото на първоначалния взискател „Р.(Б.)“ ЕАД, поради извършена цесия на вземането.

Поради прекратени правомощия на ЧСИ Н.Г., рег. № 836 в КЧСИ и район на действие - района на Окръжен съд - Сливен, архивът ѝ е прехвърлен на ЧСИ Г.И., рег. № 765, район на действие — района на Окръжен съд — Стара Загора. Изпълнителното производство е образувано под № 3656/2017г. по описа на ЧСИ Г. И..

Наложено е заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника П.Х. при „М.“ ЕООД на 25.09.2020г., след което действие по изпълнителното дело са постъпвали периодично месечни суми, съобразени с разпоредбите на чл.446 и сл. от ГПК.

По молба от взискателя от 06.04.2021г. ЧСИ е извършила справка в Регистъра на БНБ за притежавани от длъжника банкови сметки. След постъпване на справката е наложила заповед върху банковите му сметки, открити в „Б.Д.“ АД.

На 25.05.2021г. е постъпила „молба - искане/възражение“ от длъжника П.Д. Х., във връзка с която ЧСИ е изпратила указания до „Б.Д.“ АД, че месечните постъпления по банковата сметка на длъжника с основание „работна заплата“, следва да бъдат оставени на разположение на длъжника и той да може да се разпорежда с тях.

На 04.06.2021г. е постъпила молба от взискателя с искане да се наложи заповед върху трудовото възнаграждение и банковите сметки на длъжника. Със заповедно съобщение с изх. № 39306/30.06.2021г. съдебният изпълнител е

наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника при „К.И.“ ЕАД, град Пловдив.

На 02.07.2021 г. е постъпила молба от длъжника П.Д.Х., с която същият е уведомява съдебния изпълнител, че считано от 30.06.2021г. трудовото му правоотношение с „К.И.“ ЕАД е прекратено и по запорираната му банкова сметка в „Б.Д.“ АД предстои да бъдат преведени от бившия му работодател суми за неизползван отпуск, една брутна работна заплата за месец юли и още една в случай, че длъжникът не започне работа през месец август. Прави искане съдебният изпълнител да укаже на „Б.Д.“ АД посочените суми да бъдат оставени на разположение на длъжника. Тъй като към момента на подаване на тази молба по делото няма постъпили суми, съдебният изпълнител е оставил същата без уважение.

На 15.07.2021г. бившият работодател на длъжника „К.И.“ ЕАД в изпълнение на наложения запор е превел по специалната сметка на ЧСИ сума в размер на 150 лева, която сума съдебният изпълнител е разпределил и изплатил за погасяване на дълга по делото.

На 16.07.2021г. на електронната поща е постъпила молба от длъжника с идентично съдържание на молбата му от 04.06.2021г. и приложени доказателства за изплащане на суми, представляващи обезщетения от КТ, след прекратяване на трудовия му договор. На 20.07.2021г. съдебният изпълнител е изпратил отговор до длъжника по електронна поща, че месечните постъпления по банковата сметка на длъжника от „К.И.“ ЕАД, с основание обезщетения по чл. 220, ал.1 от КТ (за неспазен срок за предизвестие), по чл.222, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ (за неизползван годишен отпуск) следва да се считат за секвестрируеми суми, поради което същите ще бъдат преведени за изплащане на дълга по делото.

На 19.07.2021 г. е постъпила нова „молба - искане/възражение“ от длъжника, с която настоява съдебния изпълнител незабавно да изпрати съобщение до „Б.Д.“ АД в качеството ѝ на трето задължено лице да му изплати посочените по - горе суми, получени от работодателя и представляващи обезщетения по КТ.

На 20.07.2021г. съдебният изпълнител е изготвил и изпратил съобщение до „Б.Д.“ АД, с което е разпоредил месечните постъпления по банковата сметка на длъжника от „К.И.“ ЕАД, с основание обезщетения по чл. 220, ал.1 от КТ (за неспазен срок за предизвестие), по чл.222, ал.1 от КТ и по чл.224, ал.1 от КТ (за неизползван годишен отпуск) да се считат за секвестрируеми суми и да бъдат преведени по изпълнителното дело в изпълнение на наложения запор.

На 27.07.2021 г. в изпълнение на наложения запор „Б.Д.“ АД е превела по специалната сметка на ЧСИ сума в размер на 1 843,94 лева, която, ЧСИ все още не е разпределил за погасяване на задълженията по делото, предвид постъпилата жалба.

Видно от приложената по изпълнителното дело Служебна бележка изх. №315/14.07.2021г., издадена от работодателя на жалбоподателя - „К.И.“ ЕАД,

на 15.07.2021 г. на П.Х. са били преведени по банков път следните суми: Нетно възнаграждение за изработена заплата в размер на 955.11 лв. и нетно изплатени обезщетения по чл.224 КТ и чл.220, ал.1 от КТ в размер на 1841.68 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното:

Основният въпросът по делото е обезщетенията по чл.220, ал.1 от КТ, чл.222, ал.1 КТ и чл.224, ал.1 от КТ, дължими при прекратяване на трудово правоотношение, представляват ли несеквестируем доход или не.

Законодателят е определил несеквестируемите доходи на длъжника с разпоредбата на чл. 446 от ГПК, като изрично я е разпрострял върху трудовите възнаграждения и пенсиите. Разширяването на предметния обхват на несеквестируемостта по чл. 446 от ГПК посредством правоприлагане по *analogia legis*, въззивният съд намира за недопустимо. Следва да се отчете съществена разлика между трудовоправните институти на трудовото възнаграждение (чл. 242 и сл. КТ) и обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение (чл. 213-228 КТ). Различието между трудовото възнаграждение и обезщетенията се изразява в различието на правопораждащия ги факт - трудовото възнаграждение се дължи заради предоставяне на работна сила за изпълнение на определена работа, докато обезщетенията имат различни правни основания, но общото при тях е, че се дължат във връзка с прекратяването на правоотношението между работодателя и работника или служителя. За разлика от обезщетенията по чл. 213-228 от КТ трудовото възнаграждение в качеството си на притегателно субективно право е елемент от трудовото правоотношение, то представлява дължимата от работодателя на работника или служителя насрещна престация за предоставената му на разпореждане и ползване от последния работна сила (чл. 242 от КТ). Обезщетението по чл. 213-228 от КТ не е елемент на трудовото възнаграждение, въз основа на което се изчисляват осигурителните плащания. Същото е доход върху който не се дължат осигурителни вноски т. е. не е налице плащане получавано срещу трудова дейност. Разграничаването на обезщетенията от работната заплата е важно с оглед предметния обхват на несеквестируемостта. Процесуалната норма на чл. 446 от ГПК предвижда изрично определени вземания на длъжника в производството (вземане на трудово възнаграждение по трудово правоотношение, вземане на възнаграждение по гражданско правоотношение, по което се престира трудов резултат, вземане по осигурително правоотношение по дългосрочно обществено осигуряване) срещу които при наличието на определени предпоставки възниква процесуалната забрана за принудително изпълнение (пълна несеквестируемост), съответно процесуално задължение за осъществяване на изпълнение в предварително установени в чл. 446 от ГПК гаранции (частична несеквестируемост). Граматическото и логическо тълкуване на закона води до извода, че различните видове обезщетения по КТ като тези по чл. 220, чл.222 и чл. 224 КТ не попадат в обхвата на несеквестируемия доход. Разпоредбата на чл. 446 от ГПК е императивна (арг.

от чл. 447 от ГПК), а според застъпването в трайната съдебна практика разбиране императивните разпоредби не могат да се тълкуват разширително, което обстоятелство също представлява пречка за включване на обезщетенията в категорията на процесуално защитените вземания на длъжника.

Предвид изложените съображения, съдът намира, че процесните вземания на длъжника не попадат в предметния обхват на чл. 446 и чл. 446а от ГПК. Трудовото възнаграждение е елемент от трудовото правоотношение и представлява дължимата от работодателя на работника или служителя насрещна престация за предоставената му на разпореждане и за ползване от последния работна сила. Различие между трудовото възнаграждение и тези плащания се открива в правопораждащия ги юридически факт – трудово възнаграждение се дължи заради предоставяне на работна сила за изпълнение на определена работа, докато компенсационните и гаранционните плащания се дължат заради невъзможност да се престира работна сила по причина извън работника или служителя, или за посрещане на допълнителни разходи във връзка с престирането. От своя страна обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение имат различни правни основания, общото е, че се дължат във връзка с прекратяване на правоотношението между работодателя и работника или служителя, но не са елемент от трудовото възнаграждение. Процесните обезщетения по своята правна природа не представляват обезщетения в истинския смисъл на думата, тъй като не репарират причинени вреди на работника или служителя. В тази група попадат компенсационните (напр. пътни, дневни, квартирни пари, плащания при преместване на работа в друго населено място), и гаранционните плащания (за неизпълнение на предписание за трудоустройство, невъзможност за изпълнение на работата при бедствие). Същевременно, не се касае и за защита на други посочени в специални забранителни норми вземания (напр. по чл. 114а, ал. 1 от КСО досежно обезщетенията и помощите по държавното обществено осигуряване; чл. 14, ал. 3 ЗСП във връзка със социалните помощи; чл. 198 КЗ за застрахователната сума по застраховка "Живот" и "Злополука", както и за застрахователното обезщетение по застраховка "Гражданска отговорност").

Предвид изложените съображения се налага изводът, че процесните вземания на длъжника не са несеквестрируеми и съдебният изпълнител разполага с процесуална власт да насочва принудителното изпълнение върху тях. Ето защо жалбата срещу това атакувано действие се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 437 от ГПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на П.Д.Х. от гр.Б., *** – длъжник,

против действията на ЧСИ Г.И., извършени по изп.д.№ 3656/2017 г. – насочване на изпълнението върху имущество, което счита за несеквестируемо, обективизирано в писмо изх.№ 43759 от 20.07.2021г. като неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____